

KALKMAN GAAT VOOR GOUD

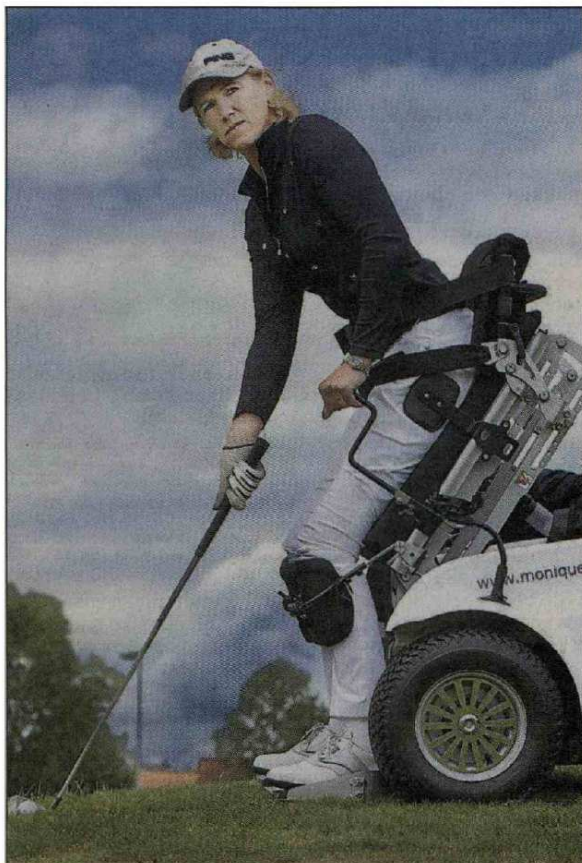
door EDDY VEERMAN

PURMEREND - Als jonge tiener reeds koesterde Monique Kalkman-van den Bosch een olympische droom. Die werd onverminderd nagestreefd, nadat kanker haar op veertienjarige leeftijd in een rolstoel deed belanden. Alleen werd het decor voor de drang naar een gouden medaille verlegd naar de Paralympische Spelen. Zowel als rolstoeltennisster en tafeltennisster kreeg ze die kleur al eens om de nek gehangen. Op 47-jarige leeftijd voelt zij zich weer als die tiener, nu Kalkman voor een bestaan als topsporter kiest en in 2020, als golf een paralympische sport wordt, als eerste ter wereld ooit goud hoopt te winnen in drie takken van sport. Deze dagen neemt zij deel aan de ABN AMRO Disabled Dutch Open in Purmerend.

Haar golfbuggy is een bezienwaardigheid, helemaal als Monique Kalkman langzaam - na dertig jaar voornamelijk te hebben gezeten - in 'stappositie' is gelift en haar swing toont. „Ik krijg regelmatig spontaan applaus op de Nederlandse golfbanen. Niet uit medelijden, maar omdat de mensen zien wat er mogelijk is.” De voorloper van Esther Vergeer, sinds een decennium het boegbeeld van de gehandicapten sport, is een rijdende ambassadeur. „Sport is mijn hele leven al de sleutel geweest tot mijn gezondheid. Voordat ik een dwarslaesie kreeg, deed ik tal van sporten, en de daaruit voortvloeiende fitheid heeft me geholpen om twee heel zware operaties aan te kunnen en bij het revalideren. Jaren geleden bleek ik torticollis, nekproblemen, te hebben. Het paragolfen was net in opkomst, dus werd dat me geadviseerd. Sportief kan ik mijn passie er in kwijt en het is tegelijkertijd - naast de dagelijkse oefeningen - therapeutisch. De swing bestrijdt de fysieke klachten.”

Sindsdien is ze letterlijk bezig met haar handicap, om die op de golfbaan naar beneden te schroeven. „Ik zie de parallellen tussen de ontwikkeling die de golfsport nu doormaakt en wat het rolstoeltennis in de tachtiger jaren meemaakte. Het pionieren met de techniek, want ik ben zelf met twee handen begonnen, maar sla inmiddels met één hand. De evolutie van de producten, waar ik als manager innovatie en participatie bij Welzorg ook een rol in kan spelen. En er is nog geen wereldwijde overkoepelende federatie voor paragolfers, net zozeer als men bezig is om tot een medisch verrekeningssysteem te komen. Nu speel ik nog tegen iemand met een beenamputatie, die veel meer stabiliteit heeft. In 2020 moet je medisch gezien gelijksoortige tegenstanders hebben.”

In 2016 staat paragolf in Rio de Janeiro waarschijnlijk als demonstratiesport op het programma en wil Kalkman voorproeven. Een parttime job wordt dan langzaam ingeruild voor een nieuwe sportloopbaan. „Ik ben een trainingsbeest, dus dertig uur per week is straks gewoon en dan ga ik ook niet de driving range af voordat het gevoel goed is.”

• Paragolfer Monique Kalkman in actie. In Rio wil zij over vier jaar als paragolfer olympisch goud winnen. FOTO: ROB DE JONG